

Arrest

**nr. 340 617 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat S. VANBESIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten.

Op 27 juli 2004 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 38 441 van 9 februari 2010 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep van verzoeker tegen voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2005.

Op 30 december 2025 dient verzoeker een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 januari 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Irakese nationaliteit, bent u van Arabische origine en bent u afkomstig uit Kirkuk. U heeft uw land van herkomst verlaten in juli 2004 en diende op 26 juli 2004 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U woonde samen met uw familie in Kirkuk. Uw vader was hier werkzaam als taxichauffeur en u, noch uw vader, hadden enige politieke activiteiten. Op een dag in 2002 werden u en uw vader gearresteerd door 5 gewapende personen. Jullie werden overgebracht naar een onbekende plaats en hier werd u apart van uw vader opgesloten. Hier werd u steeds ondervraagd omtrent de politieke activiteiten van uw vader. U bleef volhouden dat uw vader een gewone taxichauffeur was zonder enige politieke activiteit. Na zes maanden kwamen plots Amerikaanse soldaten naar uw cel en lieten u vrij. Ze meldden u dat het regime van Saddam gevallen was. Thuis vernam u echter dat uw moeder tijdens uw opsluiting was gestorven.

Uw moeder, H.S.M. (OV 5.XXX.XXX en CG 03/XXXXX: weigering vluchtelingenstatus), zou enkele dagen na uw arrestatie eveneens zijn gearresteerd en zou hierbij zijn verkracht. Na vier dagen opsluiting werd ze vrijgelaten en vertelde ze haar familie wat haar overkomen was. Om de reputatie van de familie te redden had haar vader besloten haar te doden. Enkele dagen nadien vertelde u tegen uw oom dat u zonder uw moeder niet wilde leven en dat u zelfmoord wilde plegen. Uw oom lichtte uw grootvader in en deze vertelde u vervolgens dat uw moeder eigenlijk niet dood was en zich in België bevond waar ze op 23 januari 2003 een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U besloot uw moeder na te reizen.

Op 30 juni 2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot ‘weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling’ aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vervolgingsfeiten en omwille van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst door de val van het regime van Saddam Hussein. Op dezelfde dag nam het CGVS een gelijkaardige beslissing in hoofde van uw moeder.

Op 7 februari 2006 werd uit uw relatie met E.K., een vrouw van Belgische nationaliteit, een dochter geboren, G.D., van Belgische nationaliteit.

Op 2 oktober 2006 huwde u met E.K., op 17 november 2006 diende u een “Aanvraag tot vestiging als echtgenoot van mevrouw E.K.” in en werd u ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Op 17 april 2007 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een titel waaruit de machtiging tot onbeperkt verblijf blijkt.

Op 6 juni 2007 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van verkrachting van een meerderjarige en verkrachting met lichamelijke foltering of opsluiting. Feit gepleegd tussen 3 april 2007 en 6 april 2007.

Op 18 september 2007 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11 april 2008 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden en onzette u voor een periode van 5 jaar uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting voorafgegaan of gepaard zijnde met lichamelijke foltering of opsluiting. Op 26 december 2008 werd u hierom opgesloten in de gevangenis van Gent.

Op 24 februari 2009 verzocht uw broer A.R.M. (OV 6.XXX.XXX en CG 09/XXXXX) om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. Op 23 december 2009 nam het CGVS in hoofde van uw broer een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omwille van zijn herkomst uit Kirkuk. De vluchtelingenstatus werd hem geweigerd aangezien hij geen concrete elementen kon aanbrengen waaruit bleek dat hij in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren.

Op 9 februari 2010 werd het beroep tegen de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. U vroeg de voortzetting van de behandeling van uw asielaanvraag binnen de termijn van 60 dagen niet aan nadat u op 17 april 2007 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zodat deze zonder voorwerp werd verklaard.

De RvV kende op diezelfde dag uw moeder de subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, Kirkuk.

Van 21 juni 2010 tot 19 september 2010 ontvluchtte u de gevangenis. Op 13 september 2011 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 4 mei 2011 verkreeg uw moeder de Belgische nationaliteit.

Op 10 oktober 2013 bent u uit de echt gescheiden van E.K..

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 23 oktober 2013 tot een geldboete van 50 euro (x6) (vervangend rijverbod: 15 dagen) en verlies van recht tot sturen van alle categorieën met praktisch examen gedurende 10 dagen voor intoxicatie aan het stuur.

Op 22 maart 2017 verkreeg uw broer de Belgische nationaliteit.

Op 09 juli 2021 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van feiten van opzettelijke brandstichting bij nacht.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 8 juni 2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke brandstichting (feit gepleegd in de nacht van 21 juni 2021 op 22 juni 2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23 november 2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan bezit, aankoop, vervoer, invoer, telen, aanmaken en vervaardigen van cannabis voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, namelijk cannabis (feit gepleegd op 09.07.2021 in de gevangenis van Antwerpen).

Op 13 februari 2023 nam de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelde aan uw recht op verblijf van meer dan drie maanden. Op 9 juni 2023 verwierp de RvV uw beroep tegen deze beslissing.

Op 12 september 2025 en 8 oktober 2025 vond telkens een repatriëringspoging plaats. Deze werden beiden geannuleerd wegens problemen met identiteitsdocumenten.

Op 30 december 2025 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart in het kader van uw tweede asiolverzoek dat u niet naar Irak kunt terugkeren omdat u zich in november 2018 naar aanleiding van een droom bekeerde tot het christendom, naar een kerk ging, gedoopt werd in een evangelische kerk en kerkdiensten bijwoonde. Uw entourage in Irak zou hiervan op de hoogte gekomen zijn en uw leven zou hierom in gevaar zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak. Omwille van dezelfde reden zou u al anderhalf jaar geen contact meer hebben met uw moeder, broer en dochter.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u middels uw advocaat het EUAA rapport "Iraq: Arab tribes and customary law" (dd. april 2023) voor alsook een brief van uw dochter en een brief van uw broer en moeder (dd. 23 augustus 2023). Tevens verklaart u dat u op uw borst een tatoeage van een kruis zou hebben en verklaren zowel uzelf als uw advocaat dat u over een doopakte beschikt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 juni 2005 werd afgesloten met een beslissing tot 'weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling' aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vervolgingsfeiten die zich afspeelden in 2002; dit omwille van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst door de val van het regime van Saddam Hussein in maart 2003. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen op 9 februari 2010 (RvV arrest 38 441 van 9 februari 2010). U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorig verzoek vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat de asielmotieven die u aanhaalt in onderhavig verzoek volledig losstaan van de elementen die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de eerdere appreciatie met betrekking tot deze elementen niet kunnen weerleggen. Vervolgens dient er te worden gewezen op de laattijdigheid en specifieke timing van uw tweede verzoek waardoor uw voorgehouden nood aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd. Het CGVS kan enkel vaststellen dat u pas na meer dan 20 volgend op de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS; meer dan 15 jaar na uw verworpen beroep tegen deze beslissing; 2,5 jaar na het definitieve verlies van uw verblijfsrecht in België en na twee geannuleerde repatriëringspogingen, een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Deze vaststellingen vallen allerminst te rijmen met een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u uw huidige asielmotief, in casu een voorgehouden vrees voor vervolging omwille van een beweerde bekering tot het christendom in 2018, pas, middels uw advocaat,

aanhaalde tijdens uw beroepsprocedure in 2023 in het kader van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf (RvV arrest 290 060 van 2 juni 2023). Dit terwijl u voorafgaand door medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gehoord op 5 december 2022. Op geen enkel moment haalde u tijdens dit gehoor uw beweerde bekering aan. Tijdens het gehoor van 5 december 2022 werd u daarenboven expliciet gevraagd naar de redenen waarom u niet naar Irak kon terugkeren. U verwees hierbij enkel naar algemene omstandigheden betreffende de algemene veiligheidssituatie en de socio-economische situatie, alsook naar het feit dat u uw legerdienst niet vervuld zou hebben. Ook tijdens een gesprek met een medewerker van de DVZ op 10 augustus 2023 maakte u zelf geen melding van een eventuele bekering. Pas tijdens een gehoor op 23 augustus 2023 met een medewerker van de DVZ haalt u zelf persoonlijk een eerste maal aan dat u omwille van een bekering tot het christendom in 2018 gevaar zou lopen in Irak (DVZ Vragenlijst 5 december 2022, DID Nota 11 januari 2023, DID Nota 11 augustus 2023, DVZ Vragenlijst 23 augustus 2023).

Wat uw beweerde bekering en daaruit voortvloeiende beweerde vrees voor vervolging betreft, moet het CGVS vervolgens vaststellen dat dit tot op heden een blote bewering betreft die u op geen enkele manier staft noch afdoende verduidelijkt.

Zo verklaren zowel uzelf als uw advocaat dat u over een doopakte beschikt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 30 december 2025). Het CGVS kan echter enkel vaststellen dat het tot op heden niet in het bezit is van dergelijk document. Het spreekt voor zich dat het CGVS geen uitspraak kan doen over documenten waarover het niet beschikt. Bijgevolg kan de blote claim dat u over een doopakte beschikt niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Bovendien moet er worden opgemerkt dat het louter voorleggen van dit document op zich evenmin zou kunnen leiden tot de conclusie dat u een nieuw element aanbrengt dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Zonder bijkomende elementen kan er uit dergelijk document niet worden afgeleid of het hier daadwerkelijk om een overtuigende en doorleefde bekering gaat. Uw verklaring dat u zich naar aanleiding van een droom bekeerd zou hebben overtuigt noch volstaat. Dit geldt eveneens voor uw, blote, bewering dat u kerkdiensten zou bijwonen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 30 december 2025).

Verder moet er worden gewezen op de vaststelling dat uw advocaat in het kader van de beroepsprocedure betreffende de beëindiging van uw verblijfsrecht klaarblijkelijk aanhaalt dat u zich bekeerde tot het katholieke geloof (RvV arrest 290 060 van 9 juni 2023, p. 26) terwijl uzelf aangeeft dat u zich bekeerde tot en liet dopen binnen de, protestante, evangelische kerk (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 30 december 2025). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering.

Uw stelling dat uw 'entourage' op de hoogte zou zijn van uw bekering wordt evenmin gestaafd door enig bewijsstuk, integendeel.

In de brieven van uw zus en broer/moeder wordt immers met geen woord gerept over een eventuele bekering laat staan over mogelijke problemen die zij daarmee zouden hebben. Dat u sinds anderhalf jaar geen contact meer zou hebben met uw zus, broer of moeder blijft eveneens een blote bewering en valt moeilijk te rijmen met bovenvermelde brieven die klaarblijkelijk dateren van augustus 2023. Dat personen in Irak op de hoogte zouden zijn van uw beweerde bekering of dat dit voor problemen zou zorgen verduidelijkt noch staft u evenmin. Er moet bovendien worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek aan het CGVS verklaarde dat uw vader en heel de stam van uw vader christelijk was (CGVS gehoorverslag 27 april 2005, p. 2,3).

Bovendien kan er uit uw administratief dossier worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen aflegt over uw etnische origine.

Zo verklaarde u bij uw initiële asielverzoek van Arabische origine (CGVS vragenlijst 20 augustus 2004) te zijn maar verklaarde u aan de DVZ op 10 augustus 2023 een Turkmeen te zijn (DID Nota 11 augustus 2023).

De landeninformatie die uw advocaat voorlegt kan evenmin beschouwd worden als nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aangezien u gezien bovenstaande geen afdoende en concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot welke tak van het christendom dan ook en er evenmin duidelijkheid bestaat over uw werkelijke etnische origine.

Ter volledigheid moet nog worden opgemerkt dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat uw volgend verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw moeder, broer of dochter.

Gelet op het **geheel aan bovenstaande vaststellingen** is het CGVS van oordeel dat u in onderhavig verzoek geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf); en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 inwoners.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang wegens haar oliereserves. De algemene situatie wordt er in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die op hun beurt verdeeld zijn langs de partijgrenzen van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Koerdische Democratische Partij (KDP) als gevolg van een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de gebieden die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR), worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum in oktober 2017 de controle over de hele provincie heeft opgeëist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrek

aan samenwerking en verwarring over de taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnischreligieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door overheidstroepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten, zoals oliesmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn verder opgelopen door het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden wordt gevoerd in de betwiste gebieden. De Turkmene van hun kant vrezen te worden gemarginaliseerd in het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers merken bovendien op dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran en Turkije. Deze twee landen hebben namelijk een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele voorposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn te vormen. De groep slaagt erin om in de bergen te overleven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, waardoor zij een zekere bewegingsvrijheid geniet. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk verminderd, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd zijnde, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en ISF, het vermogen van de terroristische groepering om op te treden aanzienlijk beperkt. Sinds januari 2025 is er trouwens een niet te verwaarlozen daling van het aantal aanslagen.

De doelwitten van deze aanvallen zijn onder meer leden en faciliteiten van de ISF en de PMF, verspreid over verschillende districten zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Bij deze aanvallen vielen ook burgerslachtoffers. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder IED-aanvallen, aanslagen op prominente leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermoedelijke medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mukhtars. De ISF zetten hun antiterroristische operaties voort, met name door middel van luchtaanvallen en grondoperaties in de districten Dibis, Wadi Zghaytoun en Wadi Al-Shay.

In de hele provincie Kirkuk vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 1 augustus 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. IOM meldt 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die sindsdien zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 ontheemden uit de provincie Kirkuk zijn. Afgezien van duurzame hervestiging op de plaats waar ze zijn ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking zijn enkele van de redenen die worden opgegeven om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een obstakel vormen voor de terugkeer van ontheemden. Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"[...]

Stuk 3: E-mail aan CGVS dd. 28 januari 2026;

Stuk 4: Verzoekschrift RVV dd. 28 februari 2023;

Stuk 5: Verzoekschrift RVV dd. 23 mei 2025;

Stuk 6: E-mail aan CIB dd. 30 december 2025;

Stuk 7: Doopcertificaat dd. 11 november 2018;

Stuk 8: Verklaring op eer A.R.;

Stuk 9: Mail aan DVZ dd. 23 augustus 2023;"

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door verzoeker.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1. Op 27 juli 2004 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde dat hij en zijn vader werden geviseerd in het kader van valse beschuldigingen van het hebben van politieke

activiteiten. Tevens reisde hij naar België omdat zijn moeder zich hier bevond en hij niet zonder haar wou verder leven. Op 30 mei 2005 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 38 441 van 9 februari 2010. Intussen was verzoeker gehuwd met een vrouw met de Belgische nationaliteit en verkreeg hij in België een verblijfsrecht van onbepaalde duur. In 2013 scheidde verzoeker van zijn echtgenote. Hij werd tevens meermaals veroordeeld voor verschillende misdrijven. In 2023 werd door de gemachtigde van de (toenmalige) staatssecretaris voor asiel en migratie een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht voor onbepaalde duur en in 2025 kreeg hij van de gemachtigde van de minister van asiel en migratie een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. De beroepen tegen deze beslissingen werden door de Raad verworpen bij arrest nr. 290 060 van 9 juni 2023 (beroep tegen de beslissing einde verblijf) en arrest nr. 332 293 van 5 september 2025 (beroep tegen bevel en inreisverbod).

Op 30 december 2025 dient verzoeker onderhavig, tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt dat hij zich in november 2018 bekeerde tot het christendom en dat hij omwille hiervan zal worden geveiseerd ingeval van terugkeer naar Irak. Hij voert aan dat hij hierdoor geen contact meer heeft met zijn in België verblijvende broer, zus en moeder. Ook wijst hij erop dat hij een tatoeage van een kruis heeft. Ter staving van zijn tweede beschermingsverzoek legt hij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

3.4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom en de voorgehouden problemen die hieruit zouden voortvloeien. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 juni 2005 werd afgesloten met een beslissing tot ‘weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling’ aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vervolgingsfeiten die zich afspeelden in 2002; dit omwille van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst door de val van het regime van Saddam Hussein in maart 2003. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen op 9 februari 2010 (RvV arrest 38 441 van 9 februari 2010). U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorig verzoek vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat de asielmotieven die u aanhaalt in onderhavig verzoek volledig losstaan van de elementen die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de eerdere appreciatie met betrekking tot deze elementen niet kunnen weerleggen. Vervolgens dient er te worden gewezen op de laattijdigheid en specifieke timing van uw tweede verzoek waardoor uw voorgehouden nood aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd. Het CGVS kan enkel vaststellen dat u pas na meer dan 20 volgend op de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS; meer dan 15 jaar na uw verworpen beroep tegen deze beslissing; 2,5 jaar na het definitieve verlies van uw verblijfsrecht in België en na twee geannuleerde repatriëringspogingen, een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Deze vaststellingen vallen allerminst te rijmen met een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u uw huidig asielmotief, in casu een voorgehouden vrees voor vervolging omwille van een beweerde bekering tot het christendom in 2018, pas, middels uw advocaat, aanhaalde tijdens uw beroepsprocedure in 2023 in het kader van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf (RvV arrest 290 060 van 2 juni 2023). Dit terwijl u voorafgaand door medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gehoord op 5 december 2022. Op geen enkel moment haalde u tijdens dit gehoor uw beweerde bekering aan. Tijdens het gehoor van 5 december 2022 werd u daarenboven expliciet gevraagd naar de redenen waarom u niet naar Irak kon terugkeren. U verwees hierbij enkel naar algemene omstandigheden betreffende de algemene veiligheidssituatie en de socio-economische situatie, alsook naar het feit dat u uw legerdienst niet vervuld zou hebben. Ook tijdens een gesprek met een medewerker van de DVZ op 10 augustus 2023 maakte u zelf geen melding van een eventuele bekering. Pas tijdens een gehoor op 23 augustus 2023 met een medewerker van de DVZ haalt u zelf persoonlijk een eerste maal aan dat u omwille van een bekering tot het christendom in 2018 gevaar zou lopen in Irak (DVZ Vragenlijst 5 december 2022, DID Nota 11 januari 2023, DID Nota 11 augustus 2023, DVZ Vragenlijst 23 augustus 2023).

Wat uw beweerde bekering en daaruit voortvloeiende beweerde vrees voor vervolging betreft, moet het CGVS vervolgens vaststellen dat dit tot op heden een blote bewering betreft die u op geen enkele manier [...] afdoende verduidelijkt.

[...] Uw verklaring dat u zich naar aanleiding van een droom bekeerd zou hebben overtuigt noch volstaat. Dit geldt eveneens voor uw, blote, bewering dat u kerkdiensten zou bijwonen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 30 december 2025).

Verder moet er worden gewezen op de vaststelling dat uw advocaat in het kader van de beroepsprocedure betreffende de beëindiging van uw verblijfsrecht klaarblijkelijk aanhaalt dat u zich bekeerde tot het katholieke geloof (RvV arrest 290 060 van 9 juni 2023, p. 26) terwijl uzelf aangeeft dat u zich bekeerde tot en liet dopen binnen de, protestante, evangelische kerk (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 30 december 2025). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering.

Uw stelling dat uw 'entourage' op de hoogte zou zijn van uw bekering wordt evenmin gestaafd door enig bewijsstuk, integendeel.

In de brieven van uw zus en broer/moeder wordt immers met geen woord gerept over een eventuele bekering laat staan over mogelijke problemen die zij daarmee zouden hebben. Dat u sinds anderhalf jaar geen contact meer zou hebben met uw zus, broer of moeder blijft eveneens een blote bewering en valt moeilijk te rijmen met bovenvermelde brieven die klaarblijkelijk dateren van augustus 2023. Dat personen in Irak op de hoogte zouden zijn van uw beweerde bekering of dat dit voor problemen zou zorgen verduidelijkt noch staft u evenmin. Er moet bovendien worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek aan het CGVS verklaarde dat uw vader en heel de stam van uw vader christelijk was (CGVS gehoorverslag 27 april 2005, p. 2,3).

Bovendien kan er uit uw administratief dossier worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen aflegt over uw etnische origine.

Zo verklaarde u bij uw initiële asiolverzoek van Arabische origine (CGVS vragenlijst 20 augustus 2004) te zijn maar verklaarde u aan de DVZ op 10 augustus 2023 een Turkmeen te zijn (DID Nota 11 augustus 2023).

De landeninformatie die uw advocaat voorlegt kan evenmin beschouwd worden als nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aangezien u gezien bovenstaande geen afdoende en concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot welke tak van het christendom dan ook en er evenmin duidelijkheid bestaat over uw werkelijke etnische origine.

Ter volledigheid moet nog worden opgemerkt dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat uw volgend verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw moeder, broer of dochter."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Verzoeker betoogt vooreerst als volgt in zijn verzoekschrift:

"De raadsman van verzoeker heeft op woensdag 28 januari 2026 (stuk 3) een kopie gevraagd van een aantal stukken van het asieldossier, meer bepaald van:

- verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

- Stukken die het CGVS toevoegt aan het dossier ter staving van de beslissing;

Tot op heden heeft de raadsman nog geen enkele reactie op deze vraag ontvangen."

Er dient opgemerkt dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren indien hij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van deze informatie aangezien verzoekers administratief dossier een kopie van zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen bevat. Indien verzoeker bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan hem om (de dienst "Advocaten" van) het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de

hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien. Verder duidt verzoeker niet aan welke “*Stukken die het CGVS toevoegt aan het dossier ter staving van de beslissing*” hij bedoelt. Van de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is een weblink opgenomen in de beslissing zelf. Voorts kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zelf weet welke verklaringen hij in het verleden bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, temeer daar hij voor de beroepen die hij tegen de beslissingen van de gemachtigde van de (toenmalige) staatssecretaris en van de minister (zie *supra*, punt 4.4.1.) op dezelfde advocaat een beroep deed als degene die hem in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijstaat.

Waar verder in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker geenszins laattijdig zijn tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming indiende, kan hij niet worden bijgetreden. Hij wijst er in zijn verzoekschrift immers zelf op dat zijn verblijfsrecht van onbepaalde duur reeds in 2023 werd ingetrokken en dat de Raad reeds op 9 juni 2023 uitspraak deed over zijn beroep tegen deze beslissing. Dat verzoeker nadien nog een procedure opstartte voor gezinshereniging met zijn dochter, doet geen afbreuk aan het feit dat een procedure om internationale bescherming te bekomen een geheel andere doelstelling heeft dan een procedure voor gezinshereniging, terwijl verzoeker sedert 9 juni 2023 met zekerheid wist dat zijn eerder onbepaald verblijfsrecht niet langer van toepassing was. Dat verzoeker in de gevangenis verbleef, vormt evenmin een verschoning voor verzoekers dralen om (voor een tweede maal) om internationale bescherming te verzoeken, aangezien dergelijk verzoek ook vanuit de gevangenis kan worden gedaan. Dat verzoeker zijn huidige raadsman pas op 30 december 2025 in het gesloten centrum te Brugge sprak, vormt eveneens geen afdoende verschoning. Deze raadsman stond verzoeker immers ook bij in het kader van zijn procedures tegen de beslissing van de (toenmalige) staatssecretaris en de minister in het kader van zijn verblijfsrechtelijke situatie in 2023 en 2025. Aldus had verzoeker wel degelijk de kans om zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn beweerde bekering tot het christendom reeds eerder kenbaar te maken. Dat hij dit heeft nagelaten en pas op 30 december 2025 een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming omwille van dit asielmotief indient, terwijl hij reeds sedert november 2018 stelt te zijn bekeerd tot het christendom en hij reeds in 2023 zijn onbepaald verblijfsrecht in België verloor, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Wat betreft verzoekers beweerde bekering tot het christendom, stelde de Raad in zijn arrest nr. 290 060 van 9 juni 2023 reeds vast als volgt:

“3.20. Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij zich reeds geruime tijd geleden bekeerd heeft tot het Christendom, dat zij dit ook steeds duidelijk heeft meegedeeld, zowel tijdens het strafdossier als tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij de bijbel leest, gedoopt is... en ook zelfs een tatoeage omtrent haar christelijk geloof heeft laten aanbrengen, dat hoewel dit duidelijk zichtbaar is en ook duidelijk aangegeven is, de verwerende partij nergens ingaat op haar geloof hoewel dit uiteraard een belangrijk gegeven is, dat dit immers problematisch is daar er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak, dat het duidelijk is dat de situatie in Irak voor christenen zeer onveilig is en dat zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid, dat hoewel dit duidelijk geweten is, de verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar gedaan heeft. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende online artikelen ter ondersteuning van de stelling dat er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak.”

3.21. De Raad merkt vooreerst op dat in het administratief dossier een ingevuld en door de verzoekende partij ondertekend document, dat een “vragenlijst” bevat, van 5 december 2022 te vinden is, waarin, op de eerste pagina, door de verwerende partij wordt toegelicht dat de mogelijkheid bestaat dat het recht op verblijf van de verzoekende partij wordt ingetrokken en dat men haar de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegt, dat deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat het beëindigen van het verblijf en de duur van het inreisverbod afhangt van haar persoonlijke situatie, dat het dus in haar belang is om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst in te vullen. Vraag 16 van deze vragenlijst luidt als volgt: “Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Indien ja, welke?” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vraag heeft beantwoord als volgt: “Ik heb geen leven daar, geen veiligheid, geen werk. Er is oorlog. Ik ben in gevaar doordat ik mijn legerdienst niet heb uitgevoerd.” In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat zij tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft meegedeeld dat zij zich reeds geruime tijd geleden bekeerd heeft tot het Christendom noch wees zij tijdens haar gehoor op de ernstige vervolging van christenen in Irak. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geïnterpreteerd dat zij geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat “de situatie in Irak voor christenen zeer onveilig is en zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid.””

3.22. Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij zich reeds geruime tijd geleden heeft bekeerd tot het Christendom, dat er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak, dat het duidelijk is dat de situatie in Irak voor christenen zeer onveilig is en dat zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid, dat hoewel dit duidelijk geweten is, de verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar gedaan heeft, herhaalt de Raad vooreerst dat de verzoekende partij de kans had om in voornoemde “vragenlijst” van 5 december 2022 toe te lichten waarom zij meent dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren doch niet wees op het feit dat zij christen is en dat christenen in Irak een ernstig risico lopen op vervolging. De verzoekende partij gaat er tevens aan voorbij dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor zij noch direct noch indirect wordt teruggeleid naar haar land van herkomst, waardoor er geen schending van artikel 3 EVRM diende en dient te worden onderzocht. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij hier een onderzoek naar diende te voeren.

Met haar betoog omtrent de vervolging van christenen verliest de verzoekende partij overigens tevens uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. Zij beperkt zich tot algemene informatie over christenen in Irak zonder concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Door enkel te bevestigen dat zij sprak over haar katholieke geloof in een verhoor door de politie en door het voorleggen van een geboortecertificaat op naam van A., toont de verzoekende partij overigens geenszins aan dat zij zich tot het Christendom heeft bekeerd, noch minder dat zij omwille hiervan persoonlijk een risico loopt in Irak. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.”

In zijn arrest nr. 332 293 van 5 september 2025 oordeelde de Raad met betrekking tot verzoekers beweerde bekering tot het christendom als volgt:

“4.30. Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij zich reeds geruime tijd geleden bekeerd heeft tot het Christendom, dat zij reeds lange tijd bekeerd is en dit ook steeds duidelijk heeft meegedeeld, zowel via haar raadsman en tijdens het strafdossier als tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij ten stelligste betwist dat zij hierover tijdens het laatste gesprek met de terugkeerbegeleider, welke eveneens een moslim was, niets meer zou hebben gezegd, dat zij de bijbel leest, gedoopt is... en ook zelfs een tatoeage omtrent haar christelijk geloof heeft laten aanbrengen, dat hoewel dit duidelijk zichtbaar is en ook duidelijk aangegeven is, de verwerende partij voorbij gaat aan het aspect van haar geloof hoewel dit uiteraard een zeer belangrijk gegeven is, dat dit immers problematisch is daar er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak, waarna de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende online artikelen en uit het COI rapport over Irak van 23 mei 2024. Zij stelt dat indien zij naar familie in Irak zou teruggaan, zij zou riskeren om gedood te worden door haar eigen familie omwille van haar bekering tot het Christendom, dat dit blijkt uit het meest recente COI rapport omtrent Irak, dat elke familie, elke stam en elkeen een “license to kill” heeft wanneer zij iemand kennen die zich heeft bekeerd tot een ander geloof, meer bepaald van moslim naar christen, dat de argumentatie dat zij dit in het laatste gesprek met de terugkeerbegeleider niet heeft aangehaald niet correct en foutief is, dat deze terugkeerbegeleider, die met haar een gesprek had, zelf een moslim was, dat men voor een moslim nooit van geloof kan wijzigen, zodat men altijd een moslim blijft, dat de argumentatie dat zij niet zou hebben aangehaald dat zij niet kan terugkeren naar Irak omwille van haar bekering tot het Christendom onjuist en leugenachtig is. Zij verwijst naar haar eerdere verklaringen en die van haar raadsman omtrent haar bekering tot het Christendom en stelt dat het duidelijk is dat de situatie in Irak voor christenen zeer onveilig is en dat zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun

aanwezigheid, dat zij in casu wel degelijk een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling conform artikel 3 van het EVRM, wanneer zij terug zou moeten keren naar Irak, dat het feit dat het meest recente rapport van COI nogmaals aanhaalt dat het algemeen aanvaard wordt dat iedereen in Irak haar mag vermoorden, gewoonweg omdat zij zich heeft bekeerd, wel degelijk een reëel risico uitmaakt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Ter staving legt de verzoekende partij een doopcertificaat op naam van A. voor.

In de bestreden beslissingen wordt over de bekering van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“U verklaarde eerder (tijdens het laatste gesprek met de terugkeerbegeleider vermeldde u dit niet meer) dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom en dat u vreest vermoord te worden door familie in Irak. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 09.06.2023 blijkt dat u tijdens het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht aanhaalde dat u de bijbel leest, dat u gedoopt bent en ook een tatoeage zou laten aanbrengen hebben omtrent uw christelijk geloof. Uw advocaat maakte in augustus 2023 een rapport “Iraq: tribes and customary law” (EUAA, april 2023) over in dit verband. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.”

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat de verwerende partij voorbij gaat aan het aspect van haar geloof, hoewel dit uiteraard een zeer belangrijk gegeven is. Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij het geloof van de verzoekende partij wel degelijk in rekening heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM niet werd aangetoond.

Door nogmaals te herhalen dat zij zich reeds geruime tijd geleden bekeerd heeft tot het Christendom, dat zij reeds lange tijd bekeerd is en dit ook steeds duidelijk heeft meegedeeld, zowel via haar raadsman en tijdens het strafdossier als tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij de bijbel leest, gedoopt is... en ook zelfs een tatoeage omtrent haar christelijk geloof heeft laten aanbrengen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij betwist dat zij hierover tijdens het laatste gesprek met de terugkeerbegeleider, welke eveneens een moslim was, niets meer zou hebben gezegd, en stelt dat de argumentatie dat zij dit in het laatste gesprek met de terugkeerbegeleider niet heeft aangehaald niet correct en foutief is, dat deze terugkeerbegeleider, die met haar een gesprek had, zelf een moslim was, dat men voor een moslim nooit van geloof kan wijzigen, zodat men altijd een moslim blijft, dat de argumentatie dat zij niet zou hebben aangehaald dat zij niet kan terugkeren naar Irak omwille van haar bekering tot het Christendom onjuist en leugenachtig is.

In het administratief dossier bevindt zich een stuk “DID/NOTA” van 14 april 2025 (“100555383.pdf” – stuk 113) dat weerslag geeft van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor op 10 april 2025. Uit voornoemd stuk blijkt niet dat de verzoekende partij tijdens het gehoor enige verklaring deed over haar bekering tot het Christendom en hoe dit een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Wat er ook van zij, de verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij voornoemd betoog, nu uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij haar bekering wel degelijk in overweging heeft genomen, doch heeft besloten, het weze herhaald, dat een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM niet werd aangetoond.

4.31. Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar betoog omtrent de vervolging van christenen in Irak verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. Zij beperkt zich tot algemene informatie over christenen in Irak zonder concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. De loutere bewering dat zij bij een terugkeer naar haar familie in Irak zou riskeren om gedood te worden door haar eigen familie omwille van haar bekering tot het Christendom en de verwijzing naar algemene informatie in dit verband, volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Door enkel te wijzen op haar verklaringen en die van haar raadsman over haar bekering tot het Christendom en door het voorleggen van een doopcertificaat op naam van A. en het tonen van een tatoeage ter terechtzitting, toont de verzoekende partij overigens geenszins aan dat zij zich tot het Christendom heeft bekeerd en/of dat er sprake is van een werkelijk engagement als christen, noch minder dat zij omwille hiervan persoonlijk een risico loopt in Irak. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog thans dan ook geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.”

Hieruit blijkt dat verzoeker in het verleden reeds naliel om concreet aan te tonen dat hij daadwerkelijk tot het christendom is bekeerd. Dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming niet verder komt dan opnieuw te herhalen dat hij zich in november 2018 tot het christendom bekeerde en hiertoe verwijst naar het reeds voorgelegde doopcertificaat, zonder bijkomende elementen aan te brengen die zijn beweerde bekering *in concreto* kunnen onderbouwen, hoewel hij, zo blijkt uit voormelde arresten, reeds eerder werd gewezen op het ontbreken van dergelijke concrete elementen, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze beweerde bekering tot het christendom. Zo geeft verzoeker geen bijkomende verklaringen over zijn beweerde bekering, over zijn innerlijke overtuiging om hiertoe over te gaan, over zijn kerkgang en de manier waarop hij werd gedoopt. Ook bij onderhavig verzoekschrift voegt verzoeker geen bijkomende, concrete elementen die zijn beweerde bekering zouden kunnen staven. Wat betreft het doopcertificaat (verzoekschrift, stuk 7), stelt de Raad vast dat dit attest enkel verzoekers voornaam A. vermeldt, zodat geenszins met zekerheid vaststaat dat dit certificaat daadwerkelijk op verzoeker betrekking heeft. Een dergelijk document kan ook eenvoudig door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt. Voorts wordt enkel vermeldt dat de vermelde A. werd gedoopt “*at Centraal Christian Community in Antwerpen, Belgium*”, zodat het geenszins duidelijk is door welke christelijke denominatie hij zou zijn gedoopt. Dit klemt des te meer daar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker verklaarde te zijn bekeerd tot de protestantse, evangelische kerk, waar zijn advocaat tijdens de beroepsprocedure bij de Raad in 2023 stelde dat verzoeker zich tot het katholieke geloof bekeerde. Dat het hier om een vergissing zou gaan, zoals in het verzoekschrift wordt geopperd, is niet aannemelijk, gelet op het grote belang en de verregaande impact van deze beweerde bekering op verzoekers leven. Wat betreft de verklaring van verzoekers broer (verzoekschrift, stuk 8) dient vastgesteld dat deze verklaring bewijswaarde ontbeert daar het duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft en geenszins afkomstig is van een objectieve bron. Deze verklaring werd immers opgesteld met het oog op verzoekers beroep tegen de bestreden beslissing. Dit klemt des te meer daar in de eerder voorgelegde brieven van zijn familieleden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), die dateren van augustus 2023, met geen woord wordt gerept over verzoekers beweerde bekering tot het christendom. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn familie in Irak op de hoogte zou zijn van deze beweerde bekering en hem zou willen doden om de eer van de familie te redden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op landeninformatie in verband met de situatie van bekeerlingen tot het christendom in Irak, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat om zijn beweerde bekering tot het christendom alsnog *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij een kruis liet tatoeëren, dient erop gewezen dat dit gegeven op zich evenmin aantoont dat hij daadwerkelijk, omwille van een innerlijke overtuiging, tot het christendom is bekeerd. Het loutere gegeven dat een kruis een symbool van het christendom is, betekent voorts niet dat een kruis geen andere symboliek zou kunnen hebben en/of dat dit door derden steeds als een teken van het behoren tot de christelijke geloofsgemeenschap zal worden beschouwd. Het is immers niet meer dan een tatoeage die voorts niet gepaard gaat met andere elementen die derden ervan zouden kunnen overtuigen dat verzoeker daadwerkelijk tot het christendom is bekeerd. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan

verzoekers beweerde bekering tot het christendom, kan verzoeker, ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, dan ook eenvoudigweg duidelijk maken dat hij nog steeds moslim is indien hij op zijn tatoeage zou worden aangesproken.

De overige aan het verzoekschrift toegevoegde stukken (stukken 3-6 en 9) werpen op het voorgaande geen ander licht. Dat verzoeker reeds eerder een doopcertificaat voorlegde, wordt niet betwist. Doch in het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, werd dit stuk in onderhavig arrest beoordeeld (zie *supra*).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.4.3. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavig, tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming beroept op de actuele veiligheidssituatie in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

*De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.*

*Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.*

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 inwoners.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang wegens haar oliereserves. De algemene situatie wordt er in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die op hun beurt verdeeld zijn langs de partijgrenzen van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Koerdische Democratische Partij (KDP) als gevolg van een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de gebieden die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR), worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum in oktober 2017 de controle over de hele provincie heeft opgeëist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrek aan samenwerking en verwarring over de taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door overheidstroepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten, zoals oliesmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn verder opgelopen door het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden wordt gevoerd in de betwiste gebieden. De Turkmenen van hun kant vrezen te worden gemarginaliseerd in het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers merken bovendien op dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran en Turkije. Deze twee landen hebben namelijk een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele voorposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn te vormen. De groep slaagt erin om in de bergen te overleven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, waardoor zij een zekere bewegingsvrijheid geniet. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk verminderd, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd zijnde, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en ISF, het vermogen van de terroristische groepering om op te treden aanzienlijk beperkt. Sinds januari 2025 is er trouwens een niet te verwaarlozen daling van het aantal aanslagen.

De doelwitten van deze aanvallen zijn onder meer leden en faciliteiten van de ISF en de PMF, verspreid over verschillende districten zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Bij deze aanvallen vielen ook burgerslachtoffers. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder IED-aanvallen, aanslagen op prominente leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermoedelijke medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mukhtars. De ISF zetten hun antiterroristische operaties voort, met name door middel van luchtaanvallen en grondoperaties in de districten Dibis, Wadi Zghaytoun en Wadi Al-Shay.

In de hele provincie Kirkuk vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 1 Augustus 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. IOM meldt 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die sindsdien zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 ontheemden uit de provincie Kirkuk zijn. Afgezien van duurzame hervestiging op de plaats waar ze zijn ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking zijn enkele van de redenen die worden opgegeven om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een obstakel vormen voor de terugkeer van ontheemden. Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert tegen deze pertinente analyse uit de bestreden beslissing en hij evenmin enig objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn, blijft deze motivering onverminderd overeind en wordt zij door de Raad in haar geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt. Waar verzoeker wijst op zijn bekering tot het christendom, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze bekering geen geloof kan worden gehecht.

3.4.4. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

K. VERDOODT,

De griffier,

K. VERDOODT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER